

Република Србија
ВИШИ СУД У ВАЉЕВУ
Кж1.бр.55/18
20.03.2018. године
Ваљево

У ИМЕ НАРОДА

ВИШИ СУД У ВАЉЕВУ, у већу састављеном од председника суда - већа Биљане Савић и судија Наде Живић и Милана Алексића чланова већа, са записничарем Горданом Митровић, у кривичном предмету против окр. АА из Ваљева и окр. ББ из Ваљева, због кривичног дела насилничко понашање из чл.344 ст.2 у вези ст.1 КЗ у стицају са кривичним делом тешка телесна повреда из члана 121 став 1 КЗ у саизвршилаштву у вези чл.33 КЗ, одлучујући о жалби браниоца окривљених адв.Радослава Тадића из Уба изјављеној против пресуде Основног суда у Ваљеву 5К.бр.383/17 од 08.12.2017. године, на јавној седници одржаној дана 20.03.2018. године у присуству окривљених и њиховог браниоца адв.Бојана Тадића из Уба, а у одсуству уредно обавештеног ВЈТ Ваљево, донео је:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА као неоснована жалба браниоца окр. АА из Ваљева и окр. ББ из Ваљева - адв.Радослава Тадића из Уба изјављена против пресуде Основног суда у Ваљеву 5К.бр.383/17 од 08.12.2017. године, па се побијана пресуда **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ваљеву 5К.бр.383/17 од 08.12.2017. године окр. АА из Ваљева и окр. ББ из Ваљева оглашени су кривим да су извршили кривично дело насилничко понашање из чл.344 ст.2 у вези ст.1 КЗ у стицају са кривичним делом тешка телесна повреда из члана 121 став 1 КЗ у саизвршилаштву у вези чл.33 КЗ, па им је суд за кривично дело насилничко понашање из чл.344 ст.2 у вези ст.1 КЗ утврдио казне затвора у трајању од по 6 (шест) месеци, а за кривично дело тешка телесна повреда из члана 121 став 1 КЗ утврдио казне затвора у трајању од по 7 (седам) месеци и осудио их на јединствене казне затвора у трајању од по 1 (једне) године које ће издржавати по правноснажности пресуде у просторијама у којима станују и то окр. АА у ул.... бр... у Ваљеву, а окр. ББ у ул... бр... у Ваљеву које не смеју напуштати осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, при чему ће се наведене казне извршити уз примену електронског надзора.

Уколико окривљени једном у трајању од 6 (шест) часова или два пута у трајању од 6 (шест) часова самовољно напусте просторије у којима станују, суд ће одредити да остатак казне издрже у заводу за извршење казне затвора. Обавезани су окривљени да

на име трошкова кривичног поступка солидарно плате у корист буџетских средстава суда износ од 49.044,14 динара, а у корист буџетских средстава ОЈТ у Ваљеу износ од 9.858,90 динара, као и да оштећеном ВВ солидарно плате трошкове кривичног поступка у износу од 114.750,00 динара, све у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом извршења. Обавезани су окривљени да на име паушалних трошкова кривичног поступка плате у корист буџетских средстава суда износ од по 5.000,00 динара сваки, све у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом извршења. Оштећени ВВ из Ваљева се за остварење имовинскоправног захтева који је поставио у износу од 600.000,00 динара на име претрпљене нематеријалне штете упућује да предметни захтев у целости оствари у посебном парничном поступку.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено изјавио бранилац окривљених АА и ББ - адв. Радослав Тадић из Уба због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичним санкцијама. У жалби се наводи да је побијана пресуда захваћена апсолутно битном повредом одредаба кривичног поступка из чл.438 ст.1 тач.1 ЗКП-а јер је ствар о којој је првостепени суд одлучио већ правноснажно пресуђена, пресудом Прекршајног суда у Ваљеу 6Пр.бр.11618/14 од 01.09.2015. године, а која је приложена уз изјављену жалбу, за којом је утврђена њихова одговорност за прекршај дрско и безобзирно понашање из чл.12 ст.1 Закона о јавном реду и миру и изречена им је новчана казна, која се односи на исти догађај исте окривљене поводом којег су оглашени кривим у овом поступку, те је суд сходно принципу *ne bis in idem* био дужан да одбије оптужбу против окривљених. Првостепени суд је пропустио да примети да су обојица окривљених у време извршења кривичних дела били млађи пунолетници, са тек завршених 18. година, а у време суђења нису завршили 21. годину, те да се због наведених чињеница има применити одговарајуће одредбе Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривичноправној заштити малолетних лица, те да је суд био дужан да утврди да ли с обзиром на обележја личности окривљеног и околности под којима је дело учињено може очекивати да ће се васпитним мерама постићи сврха која би се остварила изрицањем казне. Наведено је имало за последицу незаконитост пресуде у погледу одабира кривичне санкције која је окривљенима изречена. Поред наведеног, у жалби се истиче да нису наведени јасни разлози о чињеницама које су предмет доказивања о последици кривичног дела насилничко понашање из чл.344 ст.1 КЗ, чиме је учињена повреда из чл.438 ст.2 тач.2 ЗКП, те је суд био дужан да у пресуди образложи закључа о постојању две последице и разлоге због чега сматра да њихов интензитет оправдава кривичноправну интервенцију кроз инкриминацију да се ради о значајнијем угрожавању спокојства грађана, односно тежем ремећењу јавног реда и мира. Побијана пресуда је заснована на наводним противречностима у одбранама окривљених, а истовремено се помиње и да постоје и несагласности између исказа оштећеног и његовог брата, али да исте нису од значаја, који разлози су крајње нејасни. Предлаже да Виши суд у Ваљеу преиначи првостепену пресуду и окривљенима одбије оптужбу или одржи главни претрес и окривљене ослободи од оптужбе и да бранилац и окривљени буду обавештени о одржавању седнице већа.

Више јавно тужилаштво у Ваљеу је у поднеску Ктж.бр.42/18 од 28.02.2018. године дало мишљење да је жалба браниоца окривљених неоснована и предложио да се иста одбије као неосновану и првостепена пресуда потврди.

Виши суд у Ваљеву је одржао седницу већа, у складу са одредбом чл.511 ЗКП у вези чл.448 ЗКП, у присуству окривљених АА и ББ и њиховог браниоца адв.Бојана Тадића, а у одсуству уредно обавештеног ВЈТ Ваљево, на којој је размотрио целокупне списе предмета, па је, након разматрања навода и предлога у жалби, као и предлога ВЈТ Ваљево, те након што је првостепена пресуда испитана у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у изјављеној жалби браниоца окривљених, сходно чл.451 ст.1 ЗКП, донео одлуку као у изреци пресуде.

-Жалба је неоснована.

По налажењу већа овог суда, у првостепеној пресуди није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из чл.438 ст.1 тач.1 ЗКП-а, те нема места примени начела *ne bis in idem*.

Увидом у правноснажну пресуду Прекршајног суда у Ваљеву 6Пр.бр.11618/14 од 01.09.2015. године утврђује се да су окривљени одговорни што су дана 15.09.2014. године око 00,50 часова у улици ... испред кућног броја ... у Ваљеву нарушили јавни ред и мир на начин да су уринирали, након чега је ВВ опоменуо да то не учине, чиме су извршили прекршај дрског и безобзирног понашања из чл.12 ст.1 Закона о јавном реду и миру и осуђени су на новчане казне.

Из чињеничног описа изреке побијане пресуде произилази да су окривљени оглашени кривим јер су критичном приликом вршили насиље према оштећеном ВВ и нанели му тешку телесну повреду и више лаких телесних повреда, при чему су значајније угрозили спокојство грађана и теже реметили јавни ред и мир.

Веће овог суда налази да је радња у изреци поменуте прекршајне пресуде описана и у делу изреке побијане пресуде, али не као радња извршења кривичног дела за која се терете окривљени, већ као радња која претходи и која је повод критичном догађају који је предмет овог поступка. С тим у вези, чињенични описи радње извршења кривичних дела које се окривљенима стављају на терет су различити од описа радње из прекршаја. Из наведених разлога, веће овог суда налази да се не ради о истом догађају јер не произилазе из истих чињеница да би се кроз радњу прекршаја сматрало да су окривљени остварили обележја бића кривичних дела за која су оглашени кривим у овом поступку.

Описане радње у изрекама тих пресуда разликују се и у погледу настале последице. Код предметних кривичних дела последица се огледа у значајнијем угрожавању спокојства и тежем ремећењу јавног реда и мира и повреди телесног интегритета оштећеног, док је последица прекршаја за који је окривљени оглашен одговорним нарушавање јавног реда и мира, те су последице кривичних дела која су предмет овог поступка теже од последице прекршаја.

С тим у вези, веће овог суда налази да нису исте радње извршења у питању, па су неосновани жалбени браница окривљених да је прекршено начело забране двоструког кажњавања за чињенично исти догађај и за исте радње од стране различитих органа исте државе.

Поред наведеног, у побијаној пресуди није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из чл.438 ст.2 тач.2 ЗКП-а, јер изрека пресуде садржи јасан и

довољан опис чињеница и околности из којих произилазе законска обележја кривичних дела за које су окривљени оглашени кривим и у образложењу ожалбене пресуде дати разлози о одлучним чињеницама су јасни, довољни и међусобно нису противречни.

Првостепени суд је чињенично стање правилно и потпуно утврдио на основу исказа ошт. ВВ, сведока ГГ, ДД, ЂЂ, ЕЕ, сведока др ЖЖ, те налаза и мишљења вештака трауматолога др Владимира Срећковића, вештака специјалисте судске медицине др Љубише Божића, радиолога др Јовице Шапоњски и писаних доказа, које је ценио како појединачно, тако и у међусобној вези и нашао да је окривљени учинио кривично дело које му је стављено на терет, док одбрану окривљених и сведока ЗЗ, ИИ и ЈЈ, КК, није прихватио приликом оцене у погледу одлучних чињеница у овој кривичноправној ствари. Анализа изведених доказа и то исказа оштећеног и сведока ГГ и указивање на разлоге приликом оцене њихових исказа, као и одбране окривљених, по налажењу већа овог суда не доводе у сумњу правилност утврђеног чињеничног стања. Утврђене чињенице које су биле предмет доказивања правилно цењене у контексту осталих изведених и прихваћених доказа и чине једну логичну целину да су окривљени извршили предметна кривична дела на начин како им је стављено на терет, о чему су у ожалбеној пресуди дати јасни и довољни разлози, које прихвата и веће овог суда.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање које произилази из списка предмета првостепени суд је правилно применио кривични закон када је нашао да се у радњама окривљених стичу сва битна обележја кривичних дела насилничко понашање из чл.344 ст.2 у вези ст.1 КЗ у стицају са кривичним делом тешка телесна повреда из члана 121 став 1 КЗ у саизвршилаштву у вези чл.33 КЗ, за које су оглашени кривим, те да су поступали са директним умишљајем и да из њиховог понашања произилази да су били свесни забрањености свог поступања, при чему није било сумњи у урачунљивост окривљених.

Насупрот жалбеним наводима браниоца окривљених, првостепени суд је дао јасне и непротивречне разлоге у погледу одлучних чињеница које се односе на последице кривичног дела насилничко понашање из чл.344 ст.2 у вези ст.1 КЗ и то у погледу постојања значајнијег угрожавања спокојства грађана и тежег ремећења јавног реда и мира, не само према броју лица која су обухваћена већ и према интензитету неспокојства које је извршењем дела изазвано, те природи насилничког понашања и околностима и месту где је учињено, као и интензитету ремећења јавног реда и мира које су такве да га чине тежим. Критични догађај се десио на јавном месту, на улици у центру града, у касним ноћним сатима после поноћи, сама гужва и галама учесника пробудила је сведоке ЂЂ, која се изјаснила да се осећала врло лоше и јако узнемирено, да је у једном тренутку оштећени позвао њеног мужа да дође и помогне му, да је видела да је њен муж пошао према критичном месту али да је устукнуо након што му се један од окривљених обратио што је потврдио и сведок ДД и истакао да је један од окривљених кренуо према њему држећи у рукама металну баштенску столицу због чега се вратио, те ЕЕ коју је дете пробудило и које је било уплашено и усплахирено и које јој је рекло да је оштећени крвав и да стоји у сокачету због чега је позвала полицију.

Имајући у виду напред наведено, по налажењу већа овог суда, предузете радње окривљених довеле су до значајнијег угрожавања спокојства грађана, поменутих сведока који су се на лицу места нашли управо због вршења насиља над оштећеним,

којег познају и који је њихов комшија, а којем догађају је присуствовао и брат оштећеног сведок ГГ, као и сведоци ЗЗ, ИИ, и ЈЈ који су раздвајали учеснике, при чему се и сведок ИИ изјаснио да је био узнемирен призором, а јавни ред и мир је теже ремећен изазивањем туче, дрским и безобзирним понашањем окривљених с обзиром на време и место критичног догађаја, висок степен насиља и употребљена средства којима су нанете телесне повреде оштећеном, указују да су обе последице кривичног дела насилничко понашање из чл.344 ст.2 у вези ст.1 КЗ у овом случају испуњене.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о кривичној санкцији, овај суд је нашао да је првостепени суд ценио од олакшавајућих околности на страни окривљених правилно ценио њихове личне и породичне прилике и чињеницу да у време извршења кривичних дела нису били осуђивани, док отежавајућих није нашао, па им је суд за кривично дело насилничко понашање из чл.344 ст.2 у вези ст.1 КЗ правилно утврдио казне затвора у трајању од по 6 (шест) месеци, а за кривично дело тешка телесна повреда из члана 121 став 1 КЗ казне затвора у трајању од по 7 (седам) месеци и осудио их на јединствене казне затвора у трајању од по 1 (једне) године које ће издржавати по правноснажности пресуде у просторијама у којима станују уз примену електронског надзора, које не смеју напуштати осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, налазећи да ће се у конкретном случају само ефективном казном затвора у одмереном трајању остварити сврха кажњавања прописана чл.42 КЗ у оквиру опште сврхе прописивања и изрицања кривичних санкција из чл.4 ст.2 КЗ.

Насупрот жалбеним наводима браниоца окривљених да је првостепени суд требало да примени одговарајућу одредбу Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривичноправној заштити малолетних лица и да је био дужан да утврди да ли с обзиром на обележја личности окривљеног и околности под којима је дело учињено може очекивати да ће се васпитним мерама постићи сврха која би се остварила изрицањем казне, веће овог суда налази да су неосновани.

Одредба чл.41 ст.1 Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривичноправној заштити малолетних лица прописује да се учиниоцу који је као пунолетан извршио кривично дело, а у време суђења није навршио двадесет једну годину, суд може изрећи било коју меру посебних обавеза, меру појачаног надзора од стране органа старатељства или меру упућивања у васпитно-поправни дом ако се, с обзиром на обележја његове личности и околности под којима је дело учинио, може очекивати да ће се овим васпитним мерама постићи сврха која би се остварила изрицањем казне.

Одбрана током првостепеног поступка није истицала наведене чињенице, нити је ставила предлог у том погледу, па по налажењу већа овог суда није било потребе за вештачањем личности окривљених, јер и током поступка ниједна чињеница и околност није указала на такву потребу, а ово тим пре што су окривљени у време суђења навршили 21 годину и обојица окривљених имају по 23 године живота.

Веће овог суда налази да нису испуњени услови да се примени одредба чл.41 ст.1 Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривичноправној заштити малолетних лица, те су оба окривљена правилно осуђени на казне затвора у оквиру прописаних кривичних санкција по КЗ.

Из изнетих разлога, на основу члана 457 ЗКП, донета је одлука као у изреци ове пресуде.

ЗАПИСНИЧАР

Гордана Митровић, с.р.

ПРЕДСЕДНИК СУДА- ВЕЋА

Биљана Савић, с.р.